

Arrestnummer C / 696 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 2304
Datum van uitspraak 26 juni 2019
Rolnummer 2018/CO/780 VERLAECKT Bruno Prosper
Notitienummer parket-generaal 2018/PGA/2564 2018/VJ11/810

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C6
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001441804-0001-0023-01-01-1

Het **OPENBAAR MINISTERIE**

tegen

1. VERLAECKT Bruno Prosper

RRN: 68.09.17-093.15

bediende

geboren te Zele op 17 september 1968

wonende te 9100 SINT-NIKLAAS, Grote Markt 33 B5

Belg

beklaagde, aanwezig en bijgestaan door Mr. A. Schouteden en door Mr. W. Van Steenbrugge, beiden advocaat bij de balie te Gent en door Mr. J. Vander Velpen, advocaat bij de balie te Antwerpen in eigen naam en loco Mr. J. Buelens, advocaat bij de balie te Antwerpen

2. ...

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader In de zin van artikel 66 van het Strafwetboek;

Kwaadwillig het verkeer op de spoorweg, de weg, de binnenwateren of op zee te hebben belemmerd door enige handeling die het verkeer met of het gebruik van vervoermiddelen gevaarlijk kon maken of die ongevallen kon veroorzaken bij het gebruik van of het verkeer met die vervoermiddelen, namelijk door, bij wijze van vakkondsactie, het organiseren van en deelnemen aan niet-toegelaten wegblokkades op de grote toegangswegen tot de Antwerpse haven, met name door voertuigen en obstakels dwars over de weg op te stellen en voorwerpen zoals autobanden In brand te steken op de rijbaan, en door, na ontruiming door de politie, herhaaldelijk opnieuw de rijbaan op te lopen om voertuigen tegen te houden en te hinderen,
(art. 406 Lid 1 Sw.)

PAGE 01-00001441804-0002-0023-01-01-4

de eerste, de ...,

te Antwerpen op 24 juni 2016

2. Bestreden beslissing

2.1. Er werd hoger beroep ingesteld op:

- 23 juli 2018 door beklagde Verlaeckt Bruno,
- 25 juli 2018 door het openbaar ministerie tegen beklagde Verlaeckt Bruno

2.2. Er werd een verzoekschrift in de zin van art. 204 (nieuw) van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen op:

- 23 juli 2018 door beklagde Verlaeckt Bruno,
- 25 juli 2018 door het openbaar ministerie t.a.v. beklagde Verlaeckt Bruno

2.3. tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen op **29 juni 2018** door de rechtbank van eerste aanleg **Antwerpen, afdeling Antwerpen**, AC5 kamer (3 rechters), waarbij t.a.v. voornoemde beklagde beslist werd als volgt:

STRAFRECHTELIJK

Verklaart eerste beklagde eenvoudig schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten.

...

Veroordeelt Verlaeckt Bruno

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand,

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 51,20 EUR.

tot de kosten van de strafvordering en begroot deze In hoofde van beklagde op 1/2 van 55,35 EUR.

Legt 1/2 van de kosten van de strafvordering belopende 55,35 EUR ten laste van de staat.

PAGE 01-00001441804-0003-0023-01-01-4

3. Rechtspleging voor het hof

- a) De zaak, ingeleid op 4 oktober 2018, werd ten gronde behandeld op de openbare zitting van 24 april 2019.
- b) Het hof heeft hierbij gehoord:
 - het openbaar ministerie in de uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
 - beklaagde Verlaeckt Bruno in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door hemzelf en zijn voormelde advocaten, waarbij stukken werden neergelegd.
- c) De in de processtukken aanwezige conclusie en stukken werden regelmatig neergelegd en in het beraad betrokken. Het openbaar ministerie formuleert op dit punt geen kritiek.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen

- a) Het hoger beroep van beklaagde tegen alle beschikkingen van het bestreden vonnis is ontvankelijk voor zover gericht tegen de beschikkingen die hem aanbelangen.

Bij regelmatig verzoekschrift van 23 juli 2018, tijdig ingediend op de correctionele griffie van de rechtbank die het beroepen vonnis heeft gewezen en op de correctionele griffie van het hof van beroep, voert beklaagde meerdere gepreciseerde en voldoende nauwkeurige beroepsgrievan aan.

- b) Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen alle beschikkingen van het bestreden vonnis voor wat beklaagde betreft, is ontvankelijk.

Bij regelmatig verzoekschrift van 25 juli 2018, tijdig ingediend op de correctionele griffie van de rechtbank die het beroepen vonnis heeft gewezen, voert het openbaar ministerie twee gepreciseerde en voldoende nauwkeurige beroepsgrievan aan.

4.2. Beoordeling ten gronde

4.2.1. Omvang van de beoordeling ten gronde

PAGE 01-00001441804-0004-0023-01-01-4

- a) Rekening houdend met wat onder randnummer 4.1 van dit arrest is voorafgegaan, strekt de rechtsmacht van het hof zich uit tot de beoordeling van de procedurele grieven met betrekking tot het recht van verdediging in samenhang met het redelijke termijnvereiste, de schuldvraag en, indien bevestigend beantwoord, tot de toetsing van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek en de feitelijke casus aan de artikelen 10 en 11 EVRM en tot de straftoemeting.
- b) Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid, Wetboek van Strafvordering.

4.2.2. Voorafgaande procedurele beoordelingen

- a) In zijn conclusie in hoger beroep stelt beklaagde zijn synthesebesluiten, neergelegd in eerste aanleg, als volledig hernomen te beschouwen. In dit verband onderlijnt het hof dat de loutere herneming van een voor de eerste rechter neergelegde conclusie als dusdanig geen nauwkeurig of concreet omschreven grief of middel in hoger beroep is (vgl. Cass. 2 september 2014, AR P.14.0459.N en Cass. 2 oktober 2018, AR P.18.0578.N). Artikel 210, eerste lid, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de beklaagde in hoger beroep gehoord wordt over de nauwkeurig bepaalde grieven die tegen het beroepen vonnis zijn ingebracht. Er wordt door beklaagde niet concreet aangevoerd dat dit verweer door de eerste rechter niet werd beantwoord.
- b) Naar het oordeel van het hof stelde de eerste rechter terecht vast dat in casu de redelijke termijn van vervolging werd overschreden. Het openbaar ministerie dat desbetreffend nochtans een procedurele beroepsgrief formuleerde, voerde op dat punt geen rechtsmiddelen of argumenten aan die deze grief schragen. Ter terechtzitting van het hof werd dit beslissingsonderdeel niet langer bekritiseerd.

Volgens artikel 6.1 EVRM en artikel 14.3.c IVBPR heeft eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging recht op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Die bepaling strekt ertoe te vermijden dat een beklaagde te lang in onzekerheid leeft over het lot van de tegen hem ingestelde strafvervolging. Aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn is het tijdstip waarop een persoon het voorwerp uitmaakt van 'een beschuldiging', dit is vanaf het ogenblik dat hij in verdenking is gesteld of door kennisname van enige andere daad van het vooronderzoek onder de dreiging van een strafvervolging leeft, waardoor hij verplicht is bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen 'de beschuldiging'. De eerbiediging van de redelijke

PAGE 01-00001441804-0005-0023-01-01-4

termijn moet verder op concrete en gedetailleerde wijze worden beoordeeld met inachtneming van de volgende criteria: (1) de aard en de complexiteit van de zaak, (2) de houding van de beklaagde, (3) de houding van de met het onderzoek, de opsporing, de vervolging en de berechting belaste instanties en (4) het belang van de zaak voor de beklaagde. De beoordeling gebeurt, in de regel, naar de loop van het ganse proces.

In casu werd beklaagde op 24 juni 2016 administratief van zijn vrijheid beroofd. Op 4 juli 2016 werd hij voor het eerst verhoord. De rechtstreekse dagvaarding van het openbaar ministerie bereikte hem slechts op 16 maart 2018. Door de lokale politie Antwerpen werden processen-verbaal opgesteld op 24 juni 2016, 4 juli 2016 en 11 augustus 2016. Aan het kantschrift van de procureur des Konings van 25 november 2016 om beklaagde een tweede keer te verhoren, werd slechts op 5 december 2017 uitvoering verleend. Na verzending van dit kantschrift was het strafbundel klaarblijkelijk zoek geraakt, waardoor op 3 oktober 2017 opdracht moest worden gegeven tot wedersamenstelling ervan.

Dit tijdsverloop sedert de eerste verontrusting van beklaagde op 4 juli 2016 sluit, inzonderheid gelet op de geringe complexiteit van de feiten en het beperkt aantal direct betrokkenen, een overschrijding van de redelijke termijn in. Het hof kan immers niet anders dan vaststellen dat het dossier kennelijk zonder enige uit het dossier blijkende aanwijsbare reden daartoe, meer dan een jaar onaangeroerd is gebleven en dat de verweten feiten, hun eenvoud in acht genomen, inmiddels enige anciënniteit genieten. Aan beklaagde zelf kan geen enkel procedurevertragend verhaal ten euvel worden geduid.

Artikel 6.1 EVRM noch artikel 14.3.c IVBPR houden een drempel in waarboven de duur van de rechtspleging noodzakelijkerwijs tot gevolg heeft dat geen loyale bewijsvoering meer mogelijk is of dat het recht van verdediging onherroepelijk is miskend. Het staat aan het hof om aan de hand van de bijzondere omstandigheden van de zaak te beoordelen welke impact de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn heeft op de bewijslevering en de uitoefening van het recht van verdediging.

Het hof is daaromtrent van oordeel dat het tijdsverloop er te dezen niet toe heeft geleid dat bewijsmateriaal verloren is gegaan of dat beklaagde zou zijn gehinderd in zijn mogelijkheid om tegenspraak te voeren over het voorliggende bewijsmateriaal. Uit niets blijkt of kan worden vermoed dat de gereconstrueerde dossierstukken

PAGE 01-00001441804-0006-0023-01-01-4

inhoudelijk niet met de originele akten zouden overeenstemmen. De bewijsverkrijging noch de bewijswaardering werden geraakt door de overschrijding van de redelijke termijn. De voorhanden zijnde bewijselementen blijven betrouwbaar. Beklaagde is steeds over de mogelijkheid blijven beschikken om elk nuttig geacht stuk te zijner verdediging voor te leggen.

Het betoog van beklagde dat hij niet meer elk verweer kon voeren dat hij wenselijk achtte doordat ontlastend bewijs verloren zou zijn gegaan, is niet bij te treden. Het navolgend proces-verbaal van 11 augustus 2016 bevat een gedetailleerd overzicht van de politionele vaststellingen bij de vijf wegblokkades in de ochtend van 24 juni 2016. Daaraan werden een planmatig overzicht en meerdere aanschouwelijke foto's van dat ogenblik toegevoegd, onder meer van de blokkade op het kruispunt van de Scheldelaan met de Oosterweelsteenweg (stukken 19 en 20). Tevens werd desbetreffend beeldmateriaal gebrand op twee beelddragers (DVD's), die als overtuigingsstukken ter griffie werden neergelegd op 11 augustus 2016.

Gelet op de gedane vaststellingen als voormeld is de afwezigheid van verhoor van manifestanten of weggebruikers te relativiseren. De eersten waren er met hetzelfde oogmerk als beklagde aanwezig en de weggebruikers zouden wellicht enkel kunnen hebben bevestigd wat reeds op grond van de beelden kan worden opgemerkt. Uiteraard kon niet, zoals de eerste rechter stelt, van beklagde worden verwacht om reeds tijdens het opsporingsonderzoek, waarvan hij het verloop niet kende, zelf aan te dringen op het horen van bepaalde getuigen, maar zulks had wel kunnen zijn gesuggereerd bij de berechting van de zaak. Evenwel is vast te stellen dat dit niet op concrete wijze werd opgeworpen ten overstaan van de eerste rechter noch van het hof, maar slechts in algemene termen wordt geargumenteed. Het komt nochtans aan beklagde toe om aan te tonen en te motiveren dat het horen van een bepaalde getuige à décharge noodzakelijk is in functie van de waarheidsvinding. Dat ligt hier niet voor. De artikelen 6.1 en 6.3.d EVRM kennen aan beklagde geen absoluut of onbeperkt recht toe om getuigen ten ontlaste op de rechtszitting als getuige te horen of door de politie te laten ondervragen. De voornoemde concrete omstandigheden, met name de aard en de samenstelling van de reeds voorliggende onderzoeksinformatie en het betwifelbaar nut van getuigenverhoren, zou het hof hoe dan ook niet kunnen overtuigen van de noodzaak van additionele getuigenissen voor de waarheidsvinding.

De stelling dat getuigenissen à décharge thans niet meer realistisch zouden zijn, wijst het hof van de hand. Uit het debat ter terechtzitting van het hof op 24 april 2019 is

┌ PAGE 01-00001441804-0007-0023-01-01-4 ─┐

gebleken dat beklaagde zelf nog een erg duidelijk zicht had op de feiten van 24 juni 2016. Bovendien bracht beklaagde bij de behandeling van de zaak voor de eerste rechter zelf drie schriftelijke verklaringen bij van militanten die bij de blokkades aanwezig waren en die nog in ruime en gespecificeerde bewoordingen konden worden opgetekend op 7 mei 2018 en 8 mei 2018. Het verstrijken van de tijd sedert 24 juni 2016 heeft dus geenszins nuttig bewijs teloor doen gaan, noch wordt dit enigszins aannemelijk gemaakt door beklaagde.

Het valt niet in te zien hoe in casu het vermoeden van onschuld zou zijn geschonden of zich een omkering van de bewijslast zou voordoen. Het hof zal zijn schuldbeoordeling stelen op de informatie van het vooronderzoek, zoals gevoerd en aangebracht door het openbaar ministerie en die geheel ter inzage was van beklaagde, aangevuld met de gegevens gereveleerd na het onderzoek ter terechtzitting. Het hof acht zich daardoor voldoende voorgelicht om over de gegrondheid van de lastens beklaagde ingestelde strafvordering te kunnen uitspreken.

Er is mitsdien geen enkele reden om omwille van de schending van het redelijke termijnvereiste of om reden van een beweerdelijk onvolkomen vooronderzoek tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering te besluiten. De rechten van verdediging van beklaagde werden door de te lange tijdsduur van het strafonderzoek nimmer en op geen enkele onherstelbare wijze aangetast, noch werd zijn recht op een eerlijk proces, in zijn geheel beschouwd, in het gedrang gebracht. Het recht de strafvordering uit te oefenen ontstaat ten andere door het plegen van het misdrijf, ongeacht de wijze waarop de strafvordering verder wordt uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsverzameling verloopt. Met de overschrijding van de redelijke termijn zal desgevallend wel rekening worden gehouden bij de bepaling van de straftoemeting.

- c) In conclusie, maar zonder daaruit directe juridische gevolgtrekkingen te deduceren, bekritiseert beklaagde de houding van het openbaar ministerie bij de berechting in hoger beroep, daar niet (schriftelijk) werd geantwoord op de nauwkeurige beroepsgrievens van beklaagde tegen het beroepen vonnis. Het is echter niet aan het hof om de proceshouding van het openbaar ministerie te evalueren. Uit geen enkele verdrags- of wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel volgt dat het openbaar ministerie gehouden is schriftelijk te antwoorden op argumentaties van een beklaagde weergegeven in een grievenschrift of conclusie.

PAGE 01-00001441804-0008-0023-01-01-4

Overigens werd reeds op de inleidingszitting van 4 oktober 2018 uitdrukkelijk door het openbaar ministerie meegedeeld dat, in weerwil van het zelf instellen van het rechtsmiddel en de geformuleerde grieven, niet langer een hervorming van het beroepen vonnis werd gevraagd. Evenmin werd een eigen conclusietermijn nodig geacht. Bijgevolg was beklagde reeds op dat ogenblik op de hoogte van het standpunt van het openbaar ministerie in hoger beroep en was geweten dat de vervolgende partij geen schriftelijke conclusie zou meedelen en neerleggen. Er kon dus met aanzienlijke waarschijnlijkheid vanuit worden gegaan dat het openbaar ministerie zich kon vinden in alle door de eerste rechter ontwikkelde argumentaties.

- d) Bij ontstentenis van een specifieke procedurele beroepsgrief daaromtrent vanwege beklagde behoeft zijn argumentatie met betrekking tot de arbitraire aard van zijn vervolging geen antwoord. Ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep in samenhang met de effecten van het vigerend grievenstelsel, is de saisine van het hof beperkt zoals hiervoor aangeduid onder randnummer 4.2.1.a).

Ten overvloede doet het hof aanmerken dat het openbaar ministerie steeds zelf en onafhankelijk kan beslissen om een bepaalde persoon te vervolgen en geen anderen waarvan wordt beweerd dat dezen zich in een identieke of soortgelijke toestand zouden bevinden. De beoordeling van de wenselijkheid om een particuliere vervolging in te stellen, leidt op zich niet tot een ongrondwettelijke of onaanvaardbare ongelijkheid. Evenmin wordt daardoor de strafbaarheid van de ten laste gelegde feiten weggenomen of zou om die enkele reden tot het verval van de strafvordering moet worden beslist. Daarenboven is niet in te zien hoe het hof de al dan niet willekeurigheid van een bepaalde vervolging zou moeten beoordelen zonder in verband met het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie, over geldende informatie en temporeel toepasselijke gegevens te beschikken.

- e) De kritiek vanwege beklagde, weergegeven in zijn grievenschrift, dat zijn recht op tegenspraak werd geschonden, kan evenzeer niet worden gevolgd. Het navolgend proces-verbaal van 11 augustus 2016 houdende een overzicht van de gebeurtenissen en de vaststellingen op 24 juni 2016 werd kennelijk opgemaakt in opdracht van de procureur des Konings te Antwerpen. Bij kantschrift van 30 juni 2016 werd verzocht een meer omstandige beschrijving te doen van de acties van de havenarbeiders en de vakbonden, waaraan aldus gevolg werd gegeven door verbalisanten (een commissaris en een hoofdinspecteur van politie) verbonden aan de mobiele eenheid (ME) van de politiezone Antwerpen. Het aanvankelijk proces-verbaal AN.54.LB.077320/2016 van 24 juni 2016 waarnaar verwezen wordt, werd opgemaakt

PAGE 01-00001441804-0009-0023-01-01-4

door andere verbalisanten, maar van dezelfde eenheid. Dit aanvankelijk proces-verbaal omschrijft op beknopte wijze het verloop van de bestuurlijke aanhouding van beklaagde op 24 juni 2016.

Het is correct dat de opstellers van het proces-verbaal van 11 augustus 2016 niet steeds persoonlijke waarnemingen betreffende de feiten redigeren, maar zich ook steunen op intern verkregen informatie. Uit niets blijkt dat dit in strijd geweest zou zijn met de afgemeten opdracht uitgaande van het openbaar ministerie. De omstandige beschrijving, waaromtrent waarheidsgetrouwheid en loyauteit wordt vermoed, werd aangevuld met enkele foto's die op 24 juni 2016 werden genomen, enkele planmatige schetsen en twee DVD's met beeldmateriaal welke als overtuigingsstukken werden neergelegd ter griffie.

Uit het geheel van de in het proces-verbaal van 11 augustus 2016 uitgedrukte vaststellingen blijkt dat de opstellers hun antwoorden op concreet gestelde vragen beantwoorden met informatie die zij binnen hun dienst hebben verzameld. Veelal wordt verwezen naar 'onze ploeg', 'ons peloton' of 'onze dienst info' en de verwoordingen zijn haast steeds in de wij-vorm. Dit maakt de akte geenszins onregelmatig. Anders dan beklagde aanvoert, worden met betrekking tot de 'dienst info' overigens ook de naam van de betrokken politieambtenaren vermeld. De verbalisanten geven immers meermaals aan hun informatie te hebben verkregen van HINP Raf Luyten of INP Eddy Boes binnen deze dienst. Beklaagde was derhalve steeds in de mogelijkheid aan te dringen op het horen van minstens deze vaststellers, wat ook ten overstaan van het hof niet gebeurde. Een schending van het recht op tegenspraak wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het navolgend proces-verbaal van 11 augustus 2016 sluit bovendien geheel aan bij de eerste processen-verbaal van 24 juni 2016 en 4 juli 2016, waarin beklagde telkenmale reeds werd aangemerkt als verdachte van feiten van 'kwaadwillige belemmering van het verkeer (artikel SWB 406)' (stukken 7 en 11).

4.2.3. Beoordeling van de schuld

4.2.3.1. Feiten en vaststellingen

- a) Het staat niet ter discussie dat door de algemene centrale van het ABVV op 24 juni 2016 een algemene stakingsdag werd georganiseerd. Aan de werkgeversfederaties werd voorafgaand meegedeeld dat de vakorganisatie haar militanten mobiliseerde

PAGE 01-00001441804-0010-0023-01-01-4

om aan deze nationale en interprofessionele staking deel te nemen en dat de actie gedekt was door een stakingsaanzegging (neergelegde stukken 9 van beklaagde).

Uit politionele vaststellingen blijkt dat op de rechteroever van het havengebied van Antwerpen door actievoerders in totaal vijf wegblokkades werden aangebracht. De blokkades (stakingsposten of 'piketten') werden op strategische plaatsen opgericht en maakten alle oneven kadenummers van de haven, namelijk het gedeelte dat zich situeert tussen de Schelde en de Kanaaldokken, voor niet-actievoerders onbereikbaar (stuk 12). In het betreffend havengedeelte zijn vooral raffinaderijen en petrochemische bedrijven gevestigd. Ook bevinden er zich een aantal toegangssluisen tot de haven. Door de blokkades konden vrachtwagens en werknemers niet op gewone wijze op hun bestemming geraken.

- b) Voormelde blokkades werden reeds in de vroege ochtend van 24 juni 2016 aangebracht. Eén blokkade bevond zich op het kruispunt van de Scheldelaan met de Oosterweelsteenweg en was minstens reeds om 4 uur opgericht (zie neergelegde stukken 6 en 7 van beklaagde). Om 6.45 uur volgde verwijdering van dit piket. Volgens een reportage van de regionale televisie, gebrand op een ter griffie neergelegde DVD, was de Scheldelaan in beide richtingen geblokkeerd en liepen de files op tot anderhalf uur.

Beklaagde was bij de blokkade op dit kruispunt aanwezig, wat hij ten overstaan van het hof bevestigde, en werd er omstreeks 6.20 uur bestuurlijk van zijn vrijheid beroofd. Een veiligheidsfouillering bleek negatief (stuk 4). De vrijheidsbeneming werd opgeheven om 12.00 uur.

4.2.3.2. Het misdrijf

Beklaagde wordt verweten op 24 juni 2016, als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, kwaadwillig het verkeer op de weg te hebben belemmerd door een handeling die het verkeer met of het gebruik van vervoermiddelen gevaarlijk kon maken of die ongevallen kon veroorzaken bij het gebruik van of het verkeer met die vervoermiddelen. Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 406, eerste lid, Strafwetboek. De vervolging omvat geen handeling die een aanslag uitmaakt op de verkeerswegen, de kunstwerken of het materieel.

4.2.3.2.1. Beoordeling van het materieel bestanddeel

PAGE 01-00001441804-0011-0023-01-01-4

- a) De geveiseerde handeling betreft het belemmeren van het verkeer op de weg, te dezen op het kruispunt van de Scheldelaan met de Oosterweelsteenweg te Antwerpen, op een dergelijke wijze dat dat er een gevaarsituatie kan ontstaan of ongevallen kunnen worden veroorzaakt. Voor strafbaarheid is een potentiële gevaarsituatie vereist, zonder dat het noodzakelijk is dat de dader die situatie ook heeft gewild. De situatie die hij heeft veroorzaakt, moet van die aard zijn dat het voertuigverkeer daardoor gevaarlijk kon zijn of dat er ongevallen konden plaatsgrijpen. Het is niet vereist dat het gevaar of een ongeval zich ook daadwerkelijk heeft verwezenlijkt. Het scheppen van een mogelijks gevaarlijke verkeerssituatie als gevolg van de verkeersbelemmering volstaat.
- b) Uit het geheel van de in het strafdossier vervatte feitelijke gegevens volgt met ontëgenzeggelijke zekerheid dat de wegblokkade op het kwestieus kruispunt, zoals ten laste gelegd, een handeling betrof die tot belemmering van het wegverkeer heeft geleid. Er was geen enkel verkeer meer mogelijk naar de Scheldelaan komende van de Oosterweelsteenweg, noch omgekeerd. Het was voor andere deelnemers in het verkeer (met vervoermiddelen) aldus onmogelijk om op normale wijze de openbare weg van de Scheldelaan of de Oosterweelsteenweg te gebruiken, met grote filevorming op de N101 tot gevolg, zowel van vrachtwagens als personenwagens. Deze vaststellingen werden door de lokale politie verricht (stuk 22 en 25), maar blijkt tevens uit de reportage van de regionale televisie, waaronder een interview van een gestrande vrachtwagenbestuurder.

Uit het fotomateriaal (stukken 19 en 20) is de wegbelemmering onmiskenbaar vast te stellen. Op de openbare weg bevinden zich manifestanten gekleed in de kleuren van de vakorganisatie van beklaagde, verkeerkegels, een dagslaper, een rood-wit bareel en een over de gehele breedte gespannen lint. In het midden van de weg bevindt zich een aangemaakte vuurhaard met hoge vlammen en met een donkerzwarte rookpluim. Deze situatie blijkt analoog met de andere stakingsposten in het havengebied. Ook de bewegende beelden, gemaakt vanaf het ogenblik dat de politiediensten toekomen, vertonen brandende autobanden, alsook brandend rubber en afval met veel zwarte rookvorming tot gevolg. Aangezien de brandweerwagen vaststond in de file, diende te worden geblust door de politiediensten met onder meer gebruik van de sproeiwagens.

De verbalisanten noteerden eveneens dat persoonlijk, via megafoon en middels de sproeiwagens aanmaningen werden gegeven, opdat de manifestanten de rijbaan zouden vrijmaken. Na het doven van het vuur en het verwijderen van het piket

PAGE 01-00001441804-0012-0023-01-01-4

begaven een aantal manifestanten zich opnieuw op de rijbaan om over te gaan tot blokkering ervan met een gespannen lint. Navolgens diende de rijweg opnieuw te worden vrijgemaakt. Niettemin bleven enkele manifestanten, anders dan bij de overige stakingsposten en ondanks de waarschuwingen van de aanwezige politie, telkenmale de rijbaan betreden en gingen zij voor de voertuigen staan waaraan inmiddels doorgang was verleend. Aan de regionale televisie vertelde beklagde dat het piket 'door een politiecordons met schilden ontruimd of opgerold was en dat zij opzij zijn gegaan'.

- c) Het spreekt vanzelf dat de als voormeld veroorzaakte situatie van aard was dat het voertuigverkeer daardoor gevaarlijk kon zijn of dat er ongevallen konden plaatsgrijpen, ook overigens ten aanzien van de manifestanten zelf. Het ligt voor de hand dat door het blokkeren van het verkeer, het bezetten van een kruispunt en het tot stilstand brengen van voertuigen waaronder vele vrachtwagens, gevaarlijke omstandigheden werden gecreëerd. De stakingspost werd niet enkel op een zeer vroeg tijdstip opgericht en op een ogenblik dat het nog schemerde of duister was, tevens bevond de wegblokkade zich op een druk kruispunt met verkeerslichten waar vooral veel vrachtverkeer voorbijreed en waar de maximaal toegelaten snelheid 90 kilometer per uur bedraagt. Gezien de eigenheid van het havengebied betrof het helemaal geen tijdstip waarop er nauwelijks verkeer was.

Evengoed leidde de massieve zwarte rookvorming tot grote hinder en tot een sterk afgenomen visibiliteit bij weggebruikers. Dat het om een soort signalisatie van de actie voor het aankomend verkeer zou zijn gegaan, overtuigt niet. Door de dikke rookwolk werden deelnemers aan het verkeer net belet hun weg of hun koers normaal en veilig te vervolgen.

Daarnaast kon ook de substantiële filevorming, die reeds op zich aantoonde dat het geenszins om een ogenblik met weinig verkeer ging, een directe gevaarsituatie doen ontstaan. Niet enkel kop-staartaanrijdingen kunnen daarvan het gevolg zijn, ook gevaarlijke toestanden omwille van teruggedraaiende voertuigen. Uit de politionele verslaggeving volgt eveneens, en er is geen reden om zulks niet aan te nemen, dat er een zekere agitatie was ontstaan bij de bestuurders van de voertuigen die reeds lange tijd stil stonden, daar waar zij wellicht ergens op een bepaald tijdstip werden verwacht. Ook uit het interview met een vrachtwagenbestuurder in de reportage van de regionale televisie kan niets anders worden opgemaakt. De grimmige sfeer en de opgehitste gemoederen brachten op zich reeds een potentiële gevaarsituatie voort.

PAGE 01-00001441804-0013-0023-01-01-4

De tegenwerping van beklagde dat de verkeersveiligheid niet werd gewaarborgd doordat enkel bedrijven van verkeer werden afgesloten en geen scholen, crèches of ziekenhuizen, dat de politie geen wapenstok heeft gebruikt en dat de bedrijfsdirecties en de politiediensten vooraf van de stakingsactie op de hoogte waren, wordt door het hof verworpen als niet contributief. Deze elementen zijn irrelevant om uit te maken of er in concreto van een mogelijke gevaarsituatie sprake was ten aanzien van deelnemers aan het verkeer waarvan zeker niet iedereen vooraf kennis had van de geplande actie. Evenzeer verwerpt het hof de stelling dat de verkeerkegels en de dagslaper er enkel waren geplaatst om gevaarlijke situaties te vermijden. Dit valt onvoldoende af te leiden uit het fotomateriaal (stukken 19 en 20) en deze veeleer kleine materialen zouden hoe dan ook niet volstaan om een potentieel gevaar tegen te gaan of te vermijden.

- d) De ten laste gelegde feiten zijn beklagde individueel toe te rekenen en te verwijten. Weliswaar zijn op basis van het foto- en beeldmateriaal geen directe individuele handelingen vanwege beklagde vast te stellen, maar het naast elkaar bestaan van de hierna volgende samenhangende elementen laat geen enkele ruimte voor enige twijfel omtrent zijn determinerende en doorslaggevende rol bij het plegen van de feiten en de totstandkoming van de wegbelemmering. Daarmee wordt aan beklagde niet verweten een vakbondsactie te hebben opgezet. Het is het plaatsvinden van de concrete wegbelemmering die beklagde wordt toegerekend, niet de organisatie van een stakingspost. Dit belet evenwel niet dat de gewilde stakingsactie ook een wegblokkade kon incorporeren met een doelbewuste wegbelemmering als onderdeel daarvan.

Beklagde was op de plaats en het tijdstip van de feiten aanwezig als provinciaal voorzitter van de algemene centrale van het ABVV, die de nationale stakingsdag van 24 juni 2016 organiseerde. Ook ten overstaan van het hof verklaarde hij ter plaatse te zijn geweest als vertegenwoordiger van de nationale organisatie. Hij had een coördinerende rol en bepaalde wat ter plaatse door de overige manifestanten diende te gebeuren. Reeds om 4.15 uur was er telefonisch contact geweest tussen beklagde en de lokale politie omtrent de voorgenomen stakingsposten. Beklagde bleek dus vooraf reeds het eerste aanspreekpunt. Om 4.00 uur hadden vertrekkensklare manifestanten in het stadscentrum van Antwerpen verwezen naar beklagde als 'de voorzitter' die een antwoord kon geven op de vraag waar stakingspiketten zouden worden geplaatst. Kennelijk was beklagde dus prominent betrokken geweest bij de voorbereiding van de vakbondsacties in de Antwerpse haven, waaronder het stakingspiket op het kruispunt van de Scheldelaan met de

PAGE 01-00001441804-0014-0023-01-01-4

Oosterweelsteenweg. Het hof is van oordeel dat de wegblokkade aldaar werd opgezet en uitgevoerd zoals door beklagde was gewild en voorbereid.

Evengoed ter plaatse stelden de politiediensten vast dat beklagde zichtbaar de leiding had op het piket dat opgericht was op het kruispunt van de Scheldelaan met de Oosterweelsteenweg. Om de situatie te ontmijnen en de evolutie naar een verder 'kat en muis'-spel te voorkomen en vermits hij niet zou hebben willen stoppen met het ophitsen van de overige manifestanten, werd om 6.20 uur beslist om beklagde bestuurlijk van zijn vrijheid te beroven. Zulks toont de beslissende en regelende aard aan van het optreden van beklagde bij de gepleegde feiten en dus van de uitvoering van de voorgenomen vakbondsactie. Klaarblijkelijk konden het kruispunt en de rijbaan ook snel worden ontruimd nadat beklagde was weggebracht.

De politiediensten schrijven aan beklagde een agiterend gedrag toe. Hij ging de confrontatie aan met wachtende chauffeurs en sprak dezen aan op een agressieve en luidruchtige wijze. Ook zette hij zijn medemanifestanten aan om het verkeer te hinderen en plaatste hij hen steeds opnieuw op de rijbaan om het verkeer tegen te houden. Er werd met beklagde onderhandeld, maar volgens de verbalisanten was hij voor geen reden vatbaar. Na aanmaning weigerde hij de wegblokkade te verlaten. De bewering van beklagde dat hij uitsluitend ter plaatse was om de veiligheid van de manifestanten te vrijwaren, snijdt dan ook geen hout.

In weerwil van hetgeen beklagde in conclusie voorhoudt, is het hof mitsdien van oordeel dat de hiervoor aangehaalde concrete en gematerialiseerde elementen van het strafdossier afdoende ernstig en bewijskrachtig zijn en, in onderlinge samenhang begrepen, genoegzaam aantonen dat beklagde de ten laste gelegde feiten als dader heeft gepleegd. Het heeft er voor het hof alle schijn van dat de concrete wegbelemmering niet of niet in gelijke mate zou hebben plaatsgevonden zonder de individuele voorbereiding en de persoonlijke aanwezigheid van beklagde. In de gegeven feitelijke omstandigheden is in hoofde van beklagde dan ook geen strafbare deelneming aan de orde.

4.2.3.2.2. *Beoordeling van het moreel bestanddeel*

- a) Met de wet van 7 juni 1963 werd, met in het achterhoofd de betogingen en stakingen tegen de eenheidswet en de daarmee samengaande verstoring van het economisch en sociaal leven, artikel 406 Strafwetboek gewijzigd door ook de verkeersbelemmering op de weg te bestraffen, maar tevens door expliciet te bepalen

PAGE 01-00001441804-0015-0023-01-01-4

dat de strafbare belemmering dan kwaadwillig moet zijn geweest. De Regering verduidelijkte daarover dat zij met de nieuwe wet niet wilde raken aan het stakingsrecht en de vrije uitoefening daarvan, wat ook later werd bevestigd in ministeriële antwoorden op parlementaire vragen. Stakersposten die tot gevolg hebben dat het verkeer wordt belemmerd, maar die er niet op gericht zijn het verkeer te belemmeren, werden niet geacht onder de strafbepaling te vallen (*Pasin.* 1963, pp. 578, 595-598 en 603). Hetzelfde geldt voor onder meer passieve betogingen.

Voor schuldigverklaring moet de verkeersbelemmering dus kwaadwillig zijn geïnitieerd, niet (zoals voor de wetswijziging van 7 juni 1963) louter opzettelijk (wetens en willens). Kwaadwilligheid houdt te dezen in dat de dader de precieze bedoeling moet hebben gehad het door de strafwet verboden gevolg, meer bepaald het belemmeren van het verkeer, te realiseren. Wanneer het concreet handelen op dat gevolg gericht is en dus gewild wordt, is er kwaadwilligheid. Kwaadwillig opzet vereist niet dat de dader handelde met de bedoeling het verkeer gevaarlijk te maken of een ongeval te veroorzaken. Een stakerspost kan dus opzettelijk zijn, maar tegelijk niet gewild zijn om het verkeer te belemmeren, maar van de andere kant kan een opzettelijke stakerspost ook net doelbewust tot stand zijn gebracht met de verkeersbelemmering als oogmerk. Slechts in de tweede hypothese kan er sprake zijn van het misdrijf omschreven in artikel 406, eerste lid, Strafwetboek.

- b) Tevens is te accentueren dat de specifieke strafbaarstelling bepaald in artikel 406, eerste lid, Strafwetboek niet noodzakelijk of uitsluitend vakkondsacties beoogt. Het opzettelijk belemmeren van aanvankelijk nog slechts spoor- en tramverkeer was als misdrijf reeds opgenomen in het Belgisch Strafwetboek van 8 juni 1867 en, wat het spoorwegverkeer betreft, voorheen zelfs in de wet van 15 april 1843 op de politie der spoorwegen. De oorspronkelijke wetgever voorzag daarbij strenge straffen omdat de daden van verhindering ernstige gevolgen konden hebben voor de veiligheid en het leven van de reizigers en het personeel.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 7 juni 1963 kan wel worden opgemaakt dat ermee rekening werd gehouden dat stakingsposten en syndicale wegblokkades aanleiding konden geven tot belemmering op ook andere verkeersstromen, reden waarom de te bewijzen notie 'kwaadwilligheid' werd ingevoerd, maar dit influenceerde de omlijning van het specifiek strafbaar gesteld feit van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek niet. Strafbaarheid aan dit feit heeft derhalve niets van doen met het al dan niet aangevraagd, gemachtigd of toegelaten

PAGE 01-00001441804-0016-0023-01-01-4

zijn van een wegblokkering door een vakbondsorganisatie. Ook de desgevallende politionele aanwezigheid bij de feiten of voorafgaande contacten of onderhandelingen zijn op dit punt geen contributieve beoordelingselementen. Het intentioneel bestanddeel van het misdrijf moet slechts worden getoetst aan de mate waarin het kan vaststaan dat een handeling, zoals de oprichting een vakbondspiket, ook tot doel had het belemmeren van het verkeer te verwezenlijken. De omstandigheid dat de concrete handeling in de eerste plaats op touw was gezet om ruchtbaarheid aan syndicale eisen te verlenen, belet op zich niet dat eveneens van een kwaadwilligheid in de betekenis van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek sprake kan zijn. In wezen is de gewilde mate van de veroorzaakte verkeersbelemmering onafhankelijk te beoordelen van de achterliggende en niet-verkeersmatige finaliteit van een vakbondsactie.

- c) Uit het geheel van de in het dossier vervatte feitelijke gegevens besluit het hof dat beklagde in casu opzettelijk en doelbewust het verkeer heeft willen doen belemmeren op het kruispunt van de Scheldelaan met de Oosterweelsteenweg te Antwerpen. De wegbelemmering was functioneel om belangstelling aan de actie te verlenen. Om die reden werden vooraf ook desbewust strategische kruispunten in het Antwerps havengebied uitgekozen. Daarvan was immers geweten dat niet enkel de verwachte bedrijfsschade het aanzienlijkst was door het geheel blokkeren van ieder doorgaand verkeer, maar evenzeer de te veroorzaken verkeershinder en dientengevolge ook de nagestreefde publiciteit. Aldus maakte de gewilde wegbelemmering onderdeel uit van een breder opzet, maar dit ontnemt de kwaadwilligheid van het deeloogmerk niet.

De weloverwogen selectie van de wegblokkade aan het kruispunt van de Scheldelaan met de Oosterweelsteenweg en de versperring over de gehele breedte van de weg met zowel materialen als personen, zijn voor het hof te onderscheiden van een stakingspost die zou zijn opgesteld op bijvoorbeeld een openbaar plein of aan de rand van een openbare weg. In dat geval zou gebeurlijke verkeersbelemmering niet strafbaar zijn geweest in de betekenis van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek. Het feitencomplex en de vaststellingen in casu laten evenwel niet anders toe dan te besluiten dat het specifiek handelen van beklagde er van begin af aan op gericht was om wegbelemmering tot stand te brengen. Daardoor handelde hij kwaadwillig in de zin van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek.

Niettemin wenst het hof in dat verband te benadrukken dat deze kwaadwilligheid enkel het te dezen relevant schuldbegrip betreft dat diende te worden beoordeeld bij

PAGE 01-00001441804-0017-0023-01-01-4

de toetsing van de feiten aan artikel 406, eerste lid, Strafwetboek, en geenszins de persoonlijke drijfveer waarmee beklaagde bij de kwestieuze vakbondsactie optrad. Evenmin strekt deze kwaadwilligheid zich uit tot de legitimiteit van het doel dat beklaagde met zijn syndicale eisen nastreefde en dat hier niet ter discussie kan staan. Zijn kwaadwillig opzet is beperkt tot de ten laste gelegde belemmering van het verkeer en zegt verder volstrekt niets over zijn ruimere motieven als vakbondsleider.

4.2.3.3. Toetsing aan de artikelen 10 en 11 EVRM

- a) Er kan geen misverstand over zijn dat het stakingsrecht te erkennen is en dat deze erkenning in de eerste plaats volgt uit het toe te passen artikel 6, vierde lid, Europees Sociaal Handvest, meer bepaald als het recht van de werknemers en werkgevers op collectief optreden in geval van belangengeschillen, met inbegrip van staking. Dit fundamenteel recht, waar ook het oprichten van vreedzame stakingspiketten deel van kan uitmaken, staat niet ter discussie. Daarnaast gelden in verband daarmee ook de onlosmakelijke grondrechten bepaald in artikel 10 EVRM (vrijheid van meningsuiting) en 11 EVRM (vrijheid van vergadering en vereniging). Beklaagde refereert daartoe terecht naar recente jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.
- b) Het hof is van oordeel dat de concrete uitoefening van voormelde grondrechten evenwel aan voorwaarden en beperkingen kan onderworpen zijn, onder meer wanneer sprake is van de overtreding van een wettelijke strafbepaling, waarbij het in de regel sowieso gaat over meer dan gewone hinder die van stakingsacties het gevolg kunnen zijn. Bij evenredige toepassing moet een wettelijke strafbaarstelling op zich immers niet als een ondermijning van het stakingsrecht of van voormelde vrijheden worden beschouwd. Evenmin is het tegenstrijdig voor te houden dat het recht op staken inhoudt dat geen verkeer in gevaar mag worden gebracht. Daardoor worden geen grondrechten uitgehold en komt het er integendeel op aan te evalueren of het stakingsrecht en de vrijheden van expressie en vereniging ook niet hadden kunnen zijn uitgeoefend zonder enige miskennis van de strafwet. Dit gaat niet enkel specifiek op voor het misdrijf van kwaadwillige verkeersbelemmering, maar geldt evenzeer voor andere misdrijven zoals diefstal, wederrechtelijk wapenbezit, gijzeling, brandstichting, ... De in aanmerking komende wettelijke strafbepalingen, die de veiligheid en de vrijheid van alle burgers raken, kunnen niet zonder meer en op absolute wijze opzij worden geschoven voor bepaalde fundamentele rechten, hoe waardevol en beschermingswaardig deze ook zijn. Daarmee wordt de syndicale

vrijheid niet in het gedrang gebracht en het hof ziet niet in waarom syndicale actie een strafrechtelijk vrijgeleide zou noodzaken.

Gelet op wat voorafgaat, kan een overtreding van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek en dus het doelbewust creëren van een potentiële gevaarsituatie in het verkeer, niet worden gerechtvaardigd door een recht van staken of een recht van verenigen. De werking van het strafrecht heeft dan immers niet de staking zelf op het oog, maar wel de criminele ingesteldheid van de dader van de verkeersbelemmering. Het stakingsrecht en de overige rechten kunnen ook worden uitgeoefend zonder dat daarbij verkeersbelemmering aan te pas komt.

- c) In antwoord op de conclusie van beklaagde voegt het hof nog toe dat artikel 406, eerste lid, Strafwetboek wel degelijk als een voorzienbare wetsbepaling moet worden beschouwd. De incriminatie bestaat reeds van oudsher en gaf reeds aanleiding tot meerdere strafvervolgingen, waaronder minstens één in een soortgelijke stakingscontext. Tevens kan het voorkomen van ongevallen of van gevaar in het verkeer bezwaarlijk als niet-noodzakelijk voor de democratische samenleving worden beschouwd. Evenmin bespeurt het hof een vorm van disproportionaliteit tussen de toepassing van de wetsbepaling van artikel 406, eerste lid, Strafwetboek en de artikelen 10 en 11 EVRM. Deze grondrechten konden ook worden uitgeoefend zonder de Belgische strafwet te overtreden. De beperking door de nationale wet is te dezen derhalve te relativieren.

De rechtspraak door het Hof van Justitie aangenomen bij arrest van 12 juni 2003 in de zaak Schmidberger Eugen (zaak C-112/00), acht het hof niet transponeerbaar naar de voorliggende vervolging. Weliswaar betroffen de concrete feiten eveneens een belemmering van verkeer, maar de prejudiciële procedure kaderde in een geschil geïnitieerd door een aansprakelijkheidsvordering van een wegvervoerder tegen de republiek Oostenrijk. Zulks is te onderscheiden van een door het openbaar ministerie uitgeoefende strafvordering waarbij aan iemand het plegen van een misdrijf wordt verweten. Het Hof van Justitie toetste geen nationale strafbepaling aan de artikelen 10 en 11 EVRM, maar wel de verhouding van deze fundamentele rechten met de Europeesrechtelijke beginselen van het vrij verkeer van goederen. Er werd geen uitspraak over gedaan in welke mate een nationale strafwetgeving opzij kan worden gezet in functie van de toepassing van de vrijheden bepaald in de artikelen 10 en 11 EVRM.

4.2.3.4. Samenvattend

PAGE 01-00001441804-0019-0023-01-01-4

- a) Door de elementen van het strafdossier die aan de beoordeling van het hof voorliggen en na hernieuwd onderzoek door het hof gedaan, is de schuld van beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten bewezen gebleven.
- b) Geen van de ondersteunende elementen en argumenten aangehaald in de beroepsconclusie van beklaagde en geen van de stukken door hem aan het hof voorgelegd, doen, na onderzoek door het hof, afbreuk aan de vaststelling van de schuld van beklaagde aan de tenlastelegging zoals hiervoor uiteengezet. De overige argumentaties zijn van louter feitelijke aard of vormen geen zelfstandig verweer.

4.2.4. Beoordeling van de straftoemeting

- a) Namens het openbaar ministerie werden geen argumenten aangevoerd die zijn beroepsgrief op dit punt schragen. Ter terechtzitting werd niet meer op een strafverzwaring aangedrongen.
- b) Gelet op de overschrijding van de redelijke termijn op de wijze zoals hoger omschreven onder randnummer 4.2.2.b), volstaat een eenvoudige schuldigverklaring en wordt aan beklaagde geen straf opgelegd.

4.2.5. Ambtshalve beoordelingen

- a) De bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders moet worden opgelegd bij iedere veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf. Dit is in casu niet het geval, zodat beklaagde niet verplicht kan worden tot betaling van deze bijdrage.
- b) De forfaitaire vergoeding in de beheerskosten van de rechtsbedeling veroorzaakt door het misdrijf waaraan beklaagde schuldig is bevonden, is slechts eenmaal op te leggen in dezelfde zaak, namelijk bij de beslissing waarbij de aan een beklaagde ten laste gelegde feiten bewezen worden verklaard.

De veroordeling tot betaling van de vergoeding wordt beperkt door de relatieve werking van het hoger beroep. Het verbod voor de rechter om de toestand te verzwaren van diegene die alleen hoger beroep instelt, heeft tot gevolg dat deze ambtshalve veroordeling op het enkel hoger beroep van een beklaagde niet kan worden verhoogd. Wanneer de schuldvraag enkel ingevolge de grievenopgave van

PAGE 01-00001441804-0020-0023-01-01-4

een beklaagde voor het hof aanhangig is gemaakt, belet voormeld verbod dat het hof de vergoeding verhoogt. Mitsdien is thans een vergoeding van 51,20 euro op te leggen.

- c) De bijdrage voor de financiering van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand moet worden opgelegd bij iedere veroordeling van een beklaagde door een strafgerecht, ook indien een loutere schuldigverklaring wordt uitgesproken. De huidige beslissing door het hof komt in de plaats van die door de eerste rechter. Beklaagde, die niet van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, dient thans verplicht te worden tot betaling van een bijdrage van 20,00 euro.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935,
- 162, 185, 190, 190ter, 191, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
- 1, 2, 3, 7, 66, 79, 80, 406 lid 1 van het Strafwetboek,
- 21ter V.T.Sv.
- 91 van het K.B. van 28 december 1950,
- 6 van het K.B. van 26 april 2017,
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017,

6. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, op **tegenspraak**.

Verklaart het hoger beroep van beklaagde Verlaeckt Bruno ontvankelijk voor zover gericht tegen de beschikkingen die hem aanbelangen.

Verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk.

PAGE 01-00001441804-0021-0023-01-01-4

Opnieuw recht doende binnen de begrensde omvang van de hoger beroepen zoals bepaald onder randnummer 4.2.1. van dit arrest.

Verklaart beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten.

Stelt vast dat de redelijke termijn overschreden is en dat een eenvoudige schuldigverklaring van beklaagde volstaat.

Verplicht beklaagde tot betaling van een vergoeding van 51,20 euro.

Verplicht beklaagde tot het betalen van een bijdrage voor de financiering van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20,00 euro.

Laat de kosten van het uittreksel van de akte van het hoger beroep van het openbaar ministerie ten laste van de Belgische Staat.

Veroordeelt beklaagde tot de overige kosten van de strafvordering in beide aanleggen, voorgeschoten door de openbare partij en begroot in eerste aanleg op 1/2 van 55,35 euro en in hoger beroep op 112,48 euro.

De rechtspleging verliep uitsluitend in het Nederlands.

PAGE 01-00001441804-0022-0023-01-01-4

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van de **C6 KAMER** van het HOF VAN BEROEP te ANTWERPEN op

ZESENTWINTIG JUNI TWEEDEUZEND EN NEGENTIEN

Aanwezig:

E. VAN DOOREN,

Raadsheer d.d. Voorzitter,

N. VERSCHUEREN,

Raadsheer,

J. DE SLOOVERE,

Raadsheer,

Het lid van het openbaar ministerie zoals vermeld op het

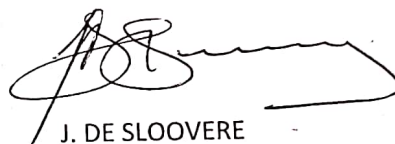
proces-verbaal van de terechtzitting

C. VAN GOMPEL,

Griffier,

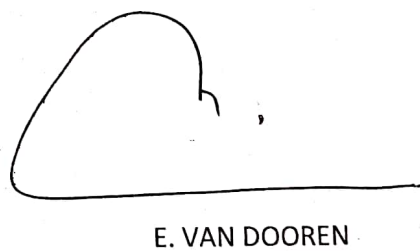
C. VAN GOMPEL

J. DE SLOOVERE

N. VERSCHUEREN

E. VAN DOOREN

